

Posveta

Sećam se kako se saplicem o stepenice sastavljene od nepravilnih komada kamena. Odudaraju jedni od drugih i time prave nagibe, preko kojih je teško preći a ne zastati ili čak po koji put izgubiti ravnotežu. To me ne sprečava da žurim. Znam da posle stepenica, kao potpuni kontrast, dolazi mermerna staza, glatka poput netaknute jezerske površine, po kojoj već mogu slobodno da trčim. Vodi do belih drvenih vrata, čije su daske pod toplotom žarkog sunca, već pomalo popucale. Stojiš ispred njih raširenih ruku, čekajući da ti skočim u zagrljaj.

Kameni zidovi obojeni svetlosivom bojom obgrljuju kuću sa tri strane. Na njih su naslonjeni zeleni šimširi. Krov sačinjen od usijanog lima lenjo leži na vrhu kuće čineći je svetlijom i sjajnijom. Jedna strana kuće gleda na predivno plavo i često uzburkano more, koje svojim talasima zapljuskuje šarene čamce, poređane duž obale. Tvoj čamac je plave boje.

Ujutro se čuje pesma ptica i kretanje vode, dok se meki zraci svetlosti provlače kroz roletne doprinoseći nestvarnoj lepoti sobe. U njoj se nalazi krevet sa belom posteljinom i radni sto star i oronuo. Zidovi su svetloplavi, a u ćoškovima se vide ostaci vlage kao male fleke na nekoj svećanoj haljini. Umesto vrata na ulazu u prostoriju stoji krem zavesa, koja se, kada je terasa otvorena, njiše na promaji poput umorne zastave.

Često smo sedeli ćutke na toj terasi i posmatrali kako se plavo nebo i bistro more spajaju u jednu površinu. Kako su pored toliko sličnosti opet toliko različiti. Posmatrali smo kako oblaci, poput belih lađa, putuju bez sunca mirno i staloženo, i kako se dan umoran od jakog usijanja vuče za njima lenjo, moleći ih da uspore. Njihovi oblici bili su divna inspiracija za oblikovanje stihova koje sam ti govorio. Posvećeno si ih zapisivao u svom pohabanom rokovniku nadajući se da ćeš jednoga dana umesto njega držati u ruci zbirku pesama svog neozbiljnog unuka. A ja sam brbljao i maštao... govorio, pa ćutao. Ponekad mi se činilo da si zapisivao čak i moju tišinu. Učio si me da je ritam suština poezije, muzike... života.

Jasno se sećam kuće u kojoj je živeo, sećam se magije horizonta, dopola popijene čaše vina i dima cigarete koju je krišom pušio posle ručka... rokovnika se sećam i drage drhtave staračke ruke, izduženog nabranog vrata... Ali lica... lica ne mogu da se setim. Kad god me sećanje približi njegovim setnim plavim očima ja vidim samo suze koje se slivaju i ne daju mi da razaznam njegov lik. Njegove suze pokrenu moje i sve se prelije u jednu ogromnu tugu bez kraja. A hteo sam još mnogo toga da mu kažem... da mu se nasmejem onim mojim „dečačkim” osmehom koji ga je činio sretnim. Hej stari, prijatelju moj, danas umesto našeg sunčanog popodneva na terasi, stojim sam u oblačnom danu. Stojim, buncam, ćutim...

Znam da znaš da je u ovoj plavoj knjizi, koju sam doneo sa sobom, odštampana posveta za tebe.

Luka Barović

Ic „Matematička gimnazija”

Beograd